

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...)

Συνέχεια έκ του
ροηγουμένου)

—Γκρελιέ!

Μιά φωνή θα-
λειά κ' υπόκωφη
ἀκούστηκε τότε...

Ήταν ο Γκρελιέ,
πού του ἀπαντού-
σε απ' τὸ ἀτελιέ...

Ὁ Ταβερνιέ χτύ-
πησε καὶ γιὰ δεύ-
τερη φορά καὶ

συγχρόνως χτύπησε μετ' ἡ γροθιά του τὸ ξύλινο ταβάνι, στὸ ὁ-
ποῖο κατέληγε ἡ σκάλα.

Τέλος εἶδε στὸ ταβάνι, ὅπως καὶ στὸ ντουλάπι, ἓνα μικροσκο-
πικὸ σῦρτη. Τὸν τράβηξε κ' ἀμέσως ἓνα τετράγωνο τοῦ ταβα-
νιοῦ ἀνοίξε...

Εἶδε τότε τὸν Γκρελιέ γονατισμένο πάνω ἀπ' τὸ ἀνοιγμα...

Πρόβαλε κ' ὁ ἴδιος τὸ κεφάλι του μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα κ' ἀντίκρουσε γύρω του τὸ ἀτελιέ. Ἡ τρύπα ἀνοίγει ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ θάβρο τοῦ ἀγάλματος τοῦ Σατανᾶ.

—Περίμενέ με, εἶπε στὸν Γκρελιέ πρὶν ξανακατέβῃ κάτω. Ἡ μᾶλλον, ἔλα νὰ με συναντήσης στὸ γκαράζ. Ἄς κάνουμε γρή-
γορα!

Σὲ λίγο ὁ Γκρελιέ θρυσκόταν κ' αὐτὸς στὸ γκαράζ καὶ κα-
θῶς πλησίασε στὸ ντουλάπι τοῦ ὁποῖου τὰ φύλλα εἶχαν μείνει
ἀνοιχτά, ὁ Ταβερνιέ τοῦ εἶπε:

—Νά, κάναμε τὸ πρῶτο βῆμα στὴν διαφώτιση τοῦ μυστηρίου
Ἄνακάλυψα τό... πτώμα τοῦ Συλβαίν Φαβρέιγ.

XIV

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΤΑΙ

Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ καὶ ἡ Ντενιζ, καθὼς
ξαναγύριζαν ἀπὸ τὸ Μαλθάλ στὴν κατοικία
τους, συνάντησαν στὸ δρόμο τους τὸ Μωρίς Τα-
βερνιέ. Ἡ ὥρα ἦταν περίπου ἑντεκάμιση.

—Βρήκατε, μεταξύ τῶν φίλων σας, κανένα
τους, συνάντησαν στὸ δρόμο τους τὸν Μωρίς Τα-
βερνιέ.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ, μὰ δὲν
θὰ χρησιμοποίησουμε τὴ φιλοξενία του παρὰ
μόνο γι' ἀπόψε. Θὰ δῶ τὸν συμβολαιογράφο
αὔριο τὸ πρωὶ καὶ θὰ τοῦ ἀφήσω τὴν διεύθυν-
σί μου στὸ Κλερμόν. Εἰδοποιήσατε τοὺς ὑπη-
ρέτες ὅτι πρέπει νὰ φύγουν;

—Ναί, ἐξηγήσα στους Γκρελιέ τὴν κατάστα-
ση καὶ τοὺς ἔδωσα νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν γί-
νεται ἀλλοιῶς. Ἄν τοὺς δώσετε ἓνα μικρὸ φι-
λοδώρημα, δὲν θὰ ἔχετε καμμιά ἐνόχλησι ἐκ
μέρους των.

—Σᾶς εὐχαριστῶ. Ποιὰ ὥρα θὰ ξαναγυρίσε-
τε;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐδίστασε μιά στιγμή κ' ἔ-
πειτα ἀπάντησε:

—Θὰ βρίσκωμαι στὸ σπίτι σας στὶς δυὸ μετὰ
τὸ μεσημέρι. Ἔσεῖς ποιὰ ὥρα λογαριάζετε νὰ
φύγετε;

—Δὲν ξέρω. Ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα
καὶ πρὸ πάντων πρὶν νυχτώσῃ. Πρέπει νὰ πάρω
ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα πράγματα. Ἡ
Ντενιζ, μόλις φᾶμε, θὰ με βοηθήσῃ νὰ τὰ μα-
ζέψω.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὶς ἐχαιρέτησε καὶ εἶπε:

—Σᾶς ἀφῆνω. Πάντως συνιστῶ καὶ στὶς δυὸ
σας μεγάλη προφύλαξι. Οἱ μυστηριώδεις δολο-
φόνοι ξέρουν ἴσως ὅτι πρόκειται νὰ φύγετε...
Καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς ἡ τελευταία
στιγμὲς πού θὰ περάσετε στὸ σπίτι σας εἶνε
καὶ ἡ πιὸ ἐπικίνδυνες... Μόλις συμβῇ τὸ πα-
ραμικρὸ, ἐπικαλεσθῆτε τὴ βοήθεια τῶν Γκρε-
λιέ. Εἶνε ἄνθρωποι, μοῦ φαίνεται, στοὺς ὁποί-
ους μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Ἡ δυὸ γυναῖκες ἀπομακρύνθηκαν καὶ θιά-
στηκαν νὰ ξαναγυρίσουν στὸ σπίτι τους. Μό-
λις ἀπόφαγαν, ἀνέβηκαν στὸ ἀπάνω πάτωμα

Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ ἀγωνιώδης στιγ-
μὴ πού πέρασε τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

κ' ἄρχισαν νὰ μαζεύουν σὲ τρεῖς μεγάλους μπόγους τὰ πιὸ ἀ-
παραίτητα πράγματα.

—Θὰ στείλω νὰ πάρω τὰ ὑπόλοιπα σὲ μερικές ἡμέρες, ἐξη-
γήσε ἡ θεία Ἀδριανὴ στὴ Ντενιζ, ἡ ὁποία τὴ βοηθοῦσε. Μοῦ
φαίνεται πῶς ἐγκαταλείπω τὸ σπίτι αὐτὸ γιὰ πάντα. Δὲν θὰ ἔχω
ποτέ τὸ κουράγιο νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτὸ.

Κατόπιν, ἐπειτ' ἀπὸ μερικές στιγμὲς, ἡ θεία Ἀδριανὴ ρώτη-
σε τὴν ἀνηψιά της:

—Ἐσὺ μάζεψες τὰ πράγματά σου;

—Ὅχι ἀκόμα, θεία... Μὰ μοῦ χρειάζεται τόση λίγη ὥρα, γιὰ
νὰ τὸ κάνω αὐτό...

—Δὲν ἔχει σημασία... Μάζεψέ τα ἀμέσως! Ἄν σὲ χρειαστῶ,
θὰ σὲ φωνάξω.

Ἡ νέα κόρη βγήκε ἔξω.

Μέσα στὸν διάδρομο, γύρισε ξαφνα τὸ κεφάλι της πίσω. Τῆς
φάνηκε ὅτι κάποιος κατέβαινε γρήγορα τὴ σκάλα. Ἡ Λουκία
Γκρελιέ χωρὶς ἄλλο, ἡ ὁποία θὰ κρυφάκουγε τὴν ὥρα πού μι-
λοῦσε μετ' ἡ θεία της. Μὰ γιατί αὐτὴ ἡ ἀδιακρισία;

Κι' ὁ φόβος πλημμύρισε πάλι τὴ φτωχὴ νέα.

Προσπάθησε νὰ παρηγορηθῇ μετ' ἡ σκέψι, ὅτι θὰ ἔμεναν ἀ-
κόμα ἐκεῖ δυὸ ὧρες, τρεῖς τὸ πολύ... Μὰ ὁ Μωρίς Ταβερνιέ
τοὺς εἶχε πεῖ ὅτι ἡ τελευταῖες στιγμὲς θὰ ἦσαν κ' ἡ πιὸ ἐπι-
κίνδυνες...

Ὅταν βρέθηκε στὴν κάμαρά της, μιά ἄλλη συγκίνησις τὴν
περίμενε ἐκεῖ. Καθὼς πλησίασε στὸ παράθυρό της, εἶδε κοντά
της, σχεδὸν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, τὸν μνηστῆρα της Ροβέρτο
Ντελανκρ, ὁ ὁποῖος φανόταν σάν νὰ τὴν περίμενε. Μόλις τὸν
ἔκρυβαν μερικὸι θάμνοι στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου...

Ἀναγκάσθηκε τὴν κουρτίνα κ' ἀμέσως ἐκεῖνος τῆς ἔκανε ἓνα
νόημα πού ἡ Ντενιζ τὸ κατάλαβε... Τῆς ζητοῦ-
σε νὰ πάη νὰ τὸν συναντήσῃ...

Μὰ μιά σκέψις τὴν ἀπασχολοῦσε μόνο τῶ-
ρα. Ὅστε ὁ Ροβέρτος δὲν εἶχε ξαναφύγει γιὰ
τὸ Παρίσι; Ὅστε ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐξακολου-
θοῦσε νὰ θρυσκείται κοντά της;

Μὰ πάη νὰ τὸν συναντήσῃ; Δὲν ἦταν δυνα-
τὸν αὐτὸ τέτοια ὥρα... Καὶ ἡ Ντενιζ προσπά-
θησε μετ' ἡ χειρονομίες, νὰ τὸ ἐξηγήσῃ αὐτὸ στὸ
μνηστῆρα της...

Μὰ τότε, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ
γιατί, τὸν εἶδε ν' ἀπομακρύνεται γρήγορα πρὸς
τ' ἀριστερά, πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ δάσους.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικές στιγμὲς, κάποιος χτυ-
ποῦσε κάτω τὴ τζαμωτὴ πόρτα.

«Θὰ εἶνε ὁ Μωρίς Ταβερνιέ, σκέφθηκε ἡ
Ντενιζ. Ὁ Ροβέρτος θὰ τὸν εἶδε πού ἐρχόταν
καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ μετὰ στὸ
δάσος».

Ἡ Ντενιζ εἶχε γελαστή δὲν ἦταν ὁ Ταβερνιέ,
ἀλλὰ ὁ Ἀλφόνσος Σανέ, ὁ γείτονας τους.

Ὁ Ζερμαίν Γκρελιέ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνοίξε τοῦ
πρότεινε νὰ μῆ μέσῃ.

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Ἀλφόνσος Σανέ. Ἦρθα
ἐλπίζοντας νὰ συναντήσω ἐδῶ τὸν ἐπιθεωρητὴ
Ταβερνιέ. Ἄν τὸν δῆτε, πέστε του πῶς θέλω
νὰ τοῦ μιλήσω, σχετικῶς μετ' ἡ ἐνοικιαστή
μου.

—Μάλιστα, κύριε. Εὐχαριστῶς, τοῦ ἀπάντη-
σε ὁ Γκρελιέ.

Ὅταν ὁ Ἀλφόνσος Σανέ ἔφυγε, ὁ Ροβέρ-
τος Ντελανκρ δὲν ξαναπαρουσιάστηκε.

Ἡ Ντενιζ μάζεψε γρήγορα τὰ πράγματά
της.

«Ὁ Ροβέρτος, σκέφθηκε, δὲν θὰ ξέρη ἴσως
ὅτι φεύγουμε ἀπόψε. Πῶς νὰ τὸν εἰδοποιήσω;»

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμὲς, ὁ Μωρίς Τα-
βερνιέ ἔφθασε κ' αὐτὸς. Ὁ Γκρελιέ τὸν περι-
μένε κάτω.

—Τί νεώτερα; τὸν ρώτησε ἀμέσως ὁ ἀστυ-
νομικὸς.

—Ἐνας γείτονας, ὀνομαζόμενος Σανέ, ἦρθε
δῶ πρὸ μισῆς ὥρας. Θέλει νὰ σὲ δῇ σχετικῶς
μετ' ἡ ἐνοικιαστή του.

—Αὐτὸ εἶνε μόνο;

—“Οχι. Ένας άνθρωπος περιφέρεται πρό μιᾶς ὥρας γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Μοῦ φάνηκε μάλιστα πὼς ἔκανε νοήματα σὲ κάποιον πού θρικόταν σ' ἑναπαράθυρο. Ἀσφαλῶς τὸ πρόσωπο, σιὸ ὁποῖο ἀπευθυνόταν ἔπρεπε νὰ βρίσκεται πίσω ἀπὸ τὸ τελευταῖο παράθυρο δεξιά...”

—Στὸ παράθυρο τῆς δεσποινίδος Ντενίζ;

—Ναί, ἔτσι μοῦ φάνηκε...

—Αὐτὰ εἶν' ὅλα τὰ νέα σου;

—Μάλιστα. Πῆγα πολλές φορές μέσα στὸ ἀτελιέ, χωρὶς ν' ἀντιληφθῶ τίποτε τὸ ἐξαιρετικό.

—Ἡ κ. Φαβρέιγ;

—Βρίσκεται στὴν κάμαρή της.

—Μὴν ἀφήνεις καθόλου τὶς δυὸ γυναῖκες.

—Μεῖνε ἡσυχος. Δὲν θὰ τὸ κουνήσω καθόλου ἀπὸ δῶ, οὔτε ἡ Λουκία ἀπὸ τὴ σκάλα.

—Καλά. Πάω τώρα νὰ δῶ αὐτὸν τὸν Σανέ καὶ τὸν ἐνοικιαστή του. Θὰ ξαναγυρίσω μόλις μπορέσω.

Καὶ ὁ Ταβερνιέ ξεκίνησε ὄχι ἀπὸ τὸν λοξὸ δρόμο πού συνέδεε τὰ δυὸ σπίτια, μὰ ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο...

Ἡ ὥρα ἦταν πειὰ τρεῖς περασμένες.

Μέσα στὴν κάμαρή της, ἡ Ντενίζ παραμόνευε τὴν ἐπιστροφή τοῦ Ροβέρτου Ντελάνκρ, μὰ δὲν τὸν εἶδε πειὰ καθόλου.

Κατὰ τὶς τέσσερες πῆγε στὴν κάμαρη τῆς θείας Ἀδριανῆς.

—Βοήθησέ με, Ντενίζ, εἶπε ἀμέσως ἐκείνη στὴν ἀνηψιά της. Δὲν μπορῶ νὰ τὰ βγάλω πέρα μόνη μου... Μὰ δὲν σκεφθήκαμε ἀκόμα κάτι... Μὰς χρειάζεται ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ μεταφέρουμε τὸ θράδυ τὶς ἀποσκευές σου καὶ τὶς δικές μου. Δὲν μπορῶ νὰ τὶς ἀφήσω ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν θὰ μείνη κανεὶς γιὰ νὰ φυλάξῃ τὸ σπίτι...

—Ναί, πράγματι. Δὲν τὸ σκεφθήκαμε αὐτό.

—Θὰ στείλω τὸν Ζερμαῖν νὰ φωνάξῃ τὸν ἀμαξᾶ που σ' ἐφερε ἐδῶ.

Καί, ἀφοῦ φώναξε τὸν Γκρελιέ, τοῦ ἐξήγησε τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν.

Ἐκεῖνος κατέθηκε ἀμέσως κάτω, ψιθύρισε μὲ σιγανὴ φωνὴ μερικὰ λόγια στὸ αὐτὶ τῆς γυναίκας του καὶ βγήκε ἔξω. Μὰ, ἀντὶ νὰ τραβήξῃ πρὸς τὸ χωριό, ἔτρεξε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ἀλφόνσου Σανέ.

Στὸ δρόμο του συνάντησε τὸν Μωρίς Ταβερνιέ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐρώτησε ἀμέσως:

—Τί συμβαίνει;

—Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ μ' ἐστελε νὰ φωνάξω ἕνα ἀμαξᾶ γιὰ νὰ πάρῃ τὰ πράγματά της.

Ἡ Ταβερνιέ ἔγινε σκεπτικός.

Τέλος, ἀφοῦ δίστασε ἀρκετὴ ὥρα, ἀπάντησε:

—Μὴν πᾶς. Μεῖνε ἐδῶ στὸ δρόμο καὶ θὰ σὲ φωνάξω, ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ... ἀν δὲν ἔχω γελαστή... πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο ἀμφιβάλλω...

Κύτταζαν τώρα ὀλόγυρά τους.. Ἐπειτα ὁ Ταβερνιέ ρώτησε πάλι:

—Δὲν ξαναεἶδες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὸν ὁποῖο μοῦ εἶπες ὅτι στριφογυρίζει τὸ σπίτι;...

—“Οχι, ἔχω μιὰ ὥρα νὰ τὸν δῶ...”

—Εἶν' ἕνας νέος, δὲν εἶν' ἔτσι; ψηλός, ἐντελῶς ξυρισμένος;

—Ναί. Τὸν ξέρεις;

—Νομίζω πὼς τὸν ξέρω... Κρύψου, ἐγὼ ξαναγυρίζω στὸ σπίτι. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ νυχτώσῃ... Ἐχω τὸ προαίσθημα ὅτι ἀπόψε θὰ τελειώσουν ὅλα...

Ἡ Ταβερνιέ ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Σὲ λίγο χτυποῦσε τὴν τζαμωτὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Λουκία Γκρελιέ τοῦ ἀνιέξε. Μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴ ρώτησε ἀμέσως:

—Τίποτε;

—“Οχι, τίποτε ἀκόμα...”

Ἐπειτα, πὺ δυνάτᾳ, πρόσθεσε:

—Θὰ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ πῆτε στὴν κυρία Φαβρέιγ, ὅτι θὰ ἤμουν εὐτυχὴς νὰ τῆς μιλήσω μιὰ στιγμὴ;

Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ, μόλις τὴν

εἰδοποίησε ἡ Λουκία Γκρελιέ, κατέθηκε ἀμέσως.

Ἡ ἀστυνομικὸς τὴ χαιρέτησε καὶ τῆς εἶπε:

—Εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸ γείτονά σας κ. Σανέ.

—Ξέρω πὼς ἦρθε καὶ σᾶς ζήτησε ἐδῶ πρό τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας...

—Εἶνε πολὺ ἀνήσυχος. Ὁ ἐνοικὸς του ὑποφέρει, εἶνε ἄρρωστος σχεδόν... Ὡστόσο ἀρνείται νὰ τὸν δῇ γιὰ τὸν κ. καὶ ἡ κ. Σανέ δὲν ξέρουν τί πρέπει νὰ κάνουν...

—Καὶ τί τοὺς συμβουλεύσατε σεῖς;

—Τοὺς συμβούλευσα νὰ περιμένουν λίγο... Τί ὥρα λογαριάζετε νὰ φύγετε;

—Δὲν ξέρω... Δὲν τελείωσα ἀκόμα τὶς προετοιμασίες μου. Θὰ ἤθελα ν' ἀφήσω ἐδῶ ὅσο τὸ δυνατόν λιγώτερα πράγματα, μὰ ἡ ὥρα προχώρησε...

—Ναί, σὲ μιὰ ὥρα θᾶχῃ νυχτώσῃ... Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς ἐρώτησα πότε θὰ φύγετε...

—Εἶχα ξεχάσει τὸ πρῶν νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀμαξᾶ νᾶρθῃ νὰ πάρῃ τὶς ἀποσκευές μας κ' ἔστειλα τώρα τὸν Ζερμαῖν...

—Κάνατε καλά. Ὅσο γιὰ μέσα, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀφήσω... Πρέπει νὰ πάω στὸ σταθμὸ τοῦ Μυνζᾶκ γιὰ νὰ πάρω τὸ τραῖνο τῶν ἔξη καὶ τέταρτο... Δὲν πρέπει νὰ χάνω οὔτε στιγμὴ πειὰ... Θὰ ευαρεστηθῆτε νὰ ὑποβάλετε τὰ σέθη μου στὴ δεσποινίδα ἀνηψιά σας.

Ἡ θεία Ἀδριανὴ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της καὶ εἶπε:

—Δὲν ξέρω πὼς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε.

—Νὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μ' εὐχαριστήσετε. Ἐκανα, ἀπλοῦστατα τὸ καθήκον μου. Λυπᾶμαι πολὺ πὺ σᾶς ἀφήνω χωρὶς νὰ κυτορθώσω νὰ συλλάβω τὸν δολοφόνου τοῦ συζύγου σας, χωρὶς νᾶχω καν καμμιά ἐλπίδα νὰ τὸν ἀποκαλύψω, γιὰ τὴν πρῶτη μέρα.

Ἡ κ. Φαβρέιγ τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα. Ὁ Ταβερνιέ, ἀφοῦ τὴ χαιρέτησε γιὰ τελευταία φορά, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Ἐκανε ἔτσι καμμιά πεντακοσαριὰ μέτρα πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ χωριοῦ... Ἐπειτα, ἀπότομα, χῶθηκε σ' ἕνα μονοπάτι, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ ξαναγύρισε πρὸς τὸ σπίτι, περνῶντας μέσα ἀπ' τὸ δάσος.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, συνάντησε τὸν Γκρελιέ, κρυμμένο πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους σ' ἀπόστασι πενήντα πάνω-κάτω μέτρων ἀπὸ τὴ τζαμωτὴ πόρτα. Ἐκεῖνος, μόλις τὸν ἀντελήφθη, τοῦ ἔγνεψε νὰ μὴ κἀνῃ θόρυβο.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ Ταβερνιέ.

—Κάποιος ἄνθρωπος φάνηκε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους δεξιά μας.

—Ἐνας ἄνθρωπος πὺ δὲν τὸν γνωρίζεις;

—Δὲν ξέρω. Ἄκουσα μόνο τὰ ξερόκλαδα νὰ τρίζουν κάτω ἀπ' τὰ θήματά του.

—“Ἄς μὴν κουνηθοῦμε.

Ἄσάλευτοι, ἄρχισαν καὶ οἱ δυὸ ν' ἀφογκράζωνται. Μόνο μερικὸς θορύβους σκόρπιους κ' ἀκαθῶριστους ἄκουσαν ὀλόγυρά τους.

Ἡ νύχτα ἀπλώθηκε γρήγορα.

Σὲ κάποια στιγμὴ ὁ Γκρελιέ παρατήρησε:

—Ἡ κ. Φαβρέιγ θὰ ξαφνιασθῇ γιὰ τὴν ἀπουσία μου πὺ παρατάθηκε τόσο.

—“Οχι. Χρειάζεται κανεὶς μιὰ μιση ὥρα γιὰ νὰ πάῃ στὸ Μαλβάλ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ. Περιμένε ἀκόμα μερικὲς στιγμές.

—Μὰ τί θὰ τῆς πῶ πὺ δὲν θᾶχω μαζί μου τὸν ἀμαξᾶ; Πὼς θὰ μεταφέρω τὶς ἀποσκευές της;

—Μὴν ἀνησυχεῖς γι' αὐτό. Εἶνε μιὰ λεπτομέρεια. Ἄς τὶς στείλῃ αὐριο. Εἶνε ἀπαραίτητο νὰ θρὶσκώμιστε ἐδῶ κ' οἱ δυὸ. Ἄν δὲν γελιέμαι, ὄχι μόνο ὁ δολοφόνος πρέπει νὰ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ πολὺ κοντὰ μας... μὰ καὶ φοβοῦμαι μήπως ἡ παρουσία μας δὲν τὸν ἐμποδίσῃ νὰ διαπράξῃ καὶ τρίτο ἔγκλημα.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ πτώμα εἶχε τὰ μάτια του ὀλόγυχτα.